

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 14.

5te april 1891.

17de aarg.

Ørnemoderen.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, bestalt i forskud. I pakker til en adresse paa over 5 ekspir. leveres det for 40 cents, og over 25 ekspir. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspebitionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende reaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Bibelhistoriske spørgsmaal.

(Over det nye testament.)

Svar paa disse spørgsmaal vil børnene finde ved at læse sin bibelhistorie (Bogt). Om stebernes beliggenhed, se fortet bag i bogen. Det tal, som staar foran spørgsmaalene, svarer til det stykke i bibelhistorien, hvorover der katetiseres.

61.

Med hvem havde frelseren en gang en merkelig samtale? Til hvilken religiøs sekt blandt jøderne hørte Nikodemus? Hvilken hæderlig stilling havde han blandt sit folk? Svar: Han var en af de 70 udvalgte mænd, som dannede det hvie raad i Jerusalem. Hvad fortæller om denne Nikodemus? Hvorledes tiltaler han frelseren? Hvorledes var denne lærde mand kommen til den slutning, at Jesus var en lærer kommen fra Gud? Hvad kunde vel være årsag til, at han kom til Jesus om natten og ikke om dagen? Svar: Han har frygtet for jødernes haan og spott, og han vilde derfor gaa ubemærket til Jesus. Hvorom har vel Nikodemus villet tale med Jesus? Svar: Om Guds rige, og hvorledes mennesket kan komme derind? Hvad svar giver Jesus ham herpaa? Blicher mennesket et barn i Guds rige paa samme maade og paa samme tid, som da det fødes til verden? Hvad maa altsaa ske med mennesket, om det skal blive et barn i Guds rige? Forstod Nikodemus, hvad frelseren hermed mente, eller forstod han det ikke? Hvorledes forklarer Jesus denne nye fødsel? Hvad mener han med at være født af vand og aand? Hvilke to ting er altsaa sammen i daaben og gjør, at mennesket deri fødes paany? Hvad årsag angiver frelseren for, at mennesket maa fødes paany af vand og aand? Er det at være „født af kjød et“ det samme, som at være født af et legeme, eller hvad menes dermed? Svar: At være født af kjødet, er at være født af syndige forældre og med et ondt, fordærvet hjerte. Hvor mange mennesker er fødte af syndige forældre og med et ondt, fordærvet hjerte? Hvor mange maa derfor ogsaa fødes paany, om de skal kunne se Guds rige? Af hvem maa mennesket fødes, om det skal blive andeligt? Hvilken aand maa det fødes af? Naar nu et menneske er blevet født af Guds aand, hvis barn er det da blevet? Hvad tænkte Nikodemus, at Jesus mente med at blive født

paany? Svar: Han tænkte, at Jesus vilde, at menneskets krop eller legeme atter skulde gaa ind i moders liv og fødes. Forstod Nikodemus denne nødvendige og vigtige sandhed om igjensjødelsen, efterat Jesus havde forklaret den, eller forstod han den ikke? Hvad spørger han derfor Jesus om? Og hvad svarer Jesus ham? Hvem har Gud sendt til verden, forat han skal frelse os fra vore synder? Og hvad maatte Kristus lide for vore synder? Og hvorledes maatte han lide døden? Hvilket forbillede paa sin korsfæstelse fremfører frelseren af det gamle testament? (Se stykke 27 i slutningen). Hvem maatte ogsaa Nikodemus tro paa og se op til, om han skulde blive salig? Hvor mange af dem, som i sandhed tror, kommer ind i Guds rige? Og hvad skal disse ikke? Men hvad skal de derimod have? Naar et menneske i sandhed tror paa frelseren, er det da født paany, eller er det endnu uigjensjødte? Naar kom da I børn ind i Guds rige, var det da I blev fødte til verden, eller var det, da I blev fødte af vand og aand i daaben?

En fridag.

(Af —g—.)

et er nu omtrent 20 aar siden, men jeg husker det, som om det havde været igaar.

I flere dage havde vi ønsket os maanedsløvs for at prøve kjællerne paa en længere tur, da der var faldt en del sne; men veiret havde været tykt og stygt, saa skolebestyreren havde fundet det bedst at vente med fridagen. Nu var vi dog blevne utaalmodige; thi vi var komne midt i november og med hver dag, der gik, blev der mindre udsigt til, at den ventede dag vilde komme, og selv om den kom, kunde veiret lægge hindringer i veien for, at vi fik glæde deraf.

Endelig en morgen var det klart veir; himmelen straaede i purpur og guld, medens vi havde lamperne tændte inde. Fulde af forventning gik vi paa skolen — idag maatte vi da vel saa „lov“. Ja, virkelig. Der blev stormende jubel, saa høilydt, at man ikke skulde tro, det var i en pigeskole med velopdragne smaa piger, man befandt sig.

Saa skulde der bestemmes, hvordan denne herlige dag skulde anvendes for rigtig at udnyttes. Alle var enige i, at der maatte være kjælfetur og efter adskillig forhandling blev det besluttet, at hele skolen skulde slaa sig sammen, lægge nogle stilling til hver, vælge en komite, der skulde forestaa beærtningen og indtjøb af melk, chokolade og hvedebrød, og saa skulde vi marschere — 50—60 i tallet — opover og slaa os ned paa et landsted, hvor der var gode bakker, og hvor vi kunde laane huset.

Ja, saadan ordnede vi det; men da vi kom hjem, mine tre yngre søstre og jeg, og meget begejstrede fortalte derom, kan I tro, vi blev lange i ansigtet; thi far og mor nedlagde absolut veto derimod, det vil sige, de vilde ikke tillade os at være med paa denne store tur? Mange af os var jo smaa, og alle var vi børn, saa far og mor var bange for, baade at det kunde blive mindre hyggeligt, naar vi skulde raade os selv ganske alene, og at vi kunde forkløse os, naar ingen tog sig af os, bankede sneen af os o. s. v., naar vi kom ind.

Dette var en skuffelse, det er vist, og min første tanke var at surmule og være fornærmet, det maa jeg med skam tilstaa. Mine yngre søstre tog det imidlertid paa en penere maade og spurgte om, hvad de da skulde finde paa for at faa en fornøielig dag.

Far og mor saa paa hinanden, og vi blev sendte ud for at ordne vore skolesager, som vi i travlheden havde slængt fra os midt paa bordet i dagligstuen.

Da vi kom ind igjen, sagde mor, at vi skulde faa lov til at tage vore fælles bedste veninder med os, (som alt andet havde vi ogsaa veninderne fælles) 5 smaa piger fra 8—12 aar, og saa kunde vi gaa op paa vort eget lille landsted, „Sommerstuen“, hvor der var prægtige bakker, og hvor vi kunde gaa ind i stuen og varme os, hvis vi frøs; men nogen fogning maatte vi ikke belave os paa. Vi skulde dog faa det morsomt, det

kunde vi være visse paa, sagde mor, og veninderne kunde komme med os hjem og være hos os hele dagen, hvis de fit lov dertil af sine forældre.

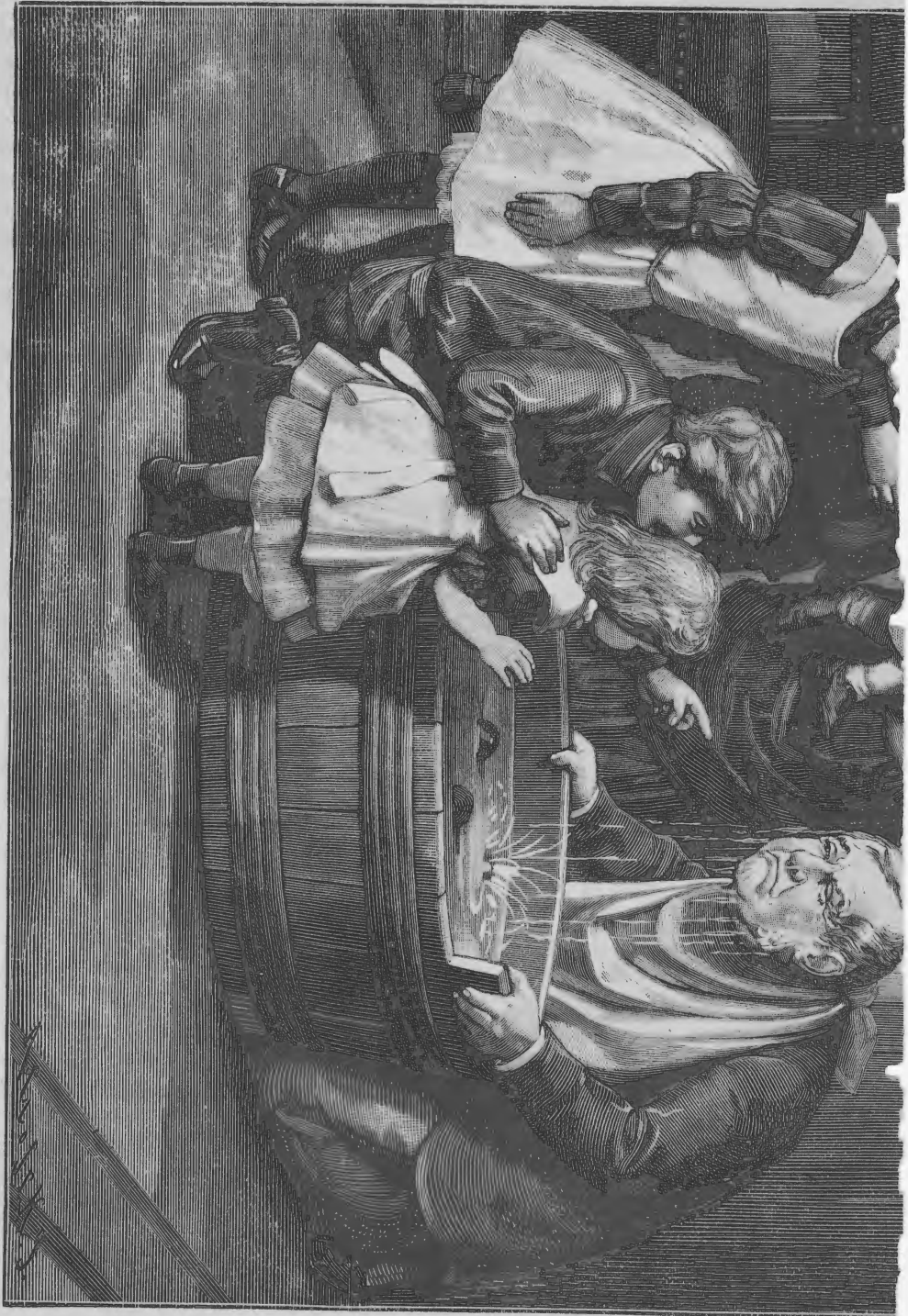
Dette var jo dog noget, om vi end syntes, det var et lidet vederlag for den „store“ tur. Vare nu ikke baade S's og P's smaa piger havde faaet lov at komme med paa denne, og allerede var dragne afsted, før vi kunde komme hen og overtale dem til hellere at være med os.

Det var ordentlig med bankende hjerte jeg gik op ad trappen hos S's; men allerede i forstuen fandt jeg min bedste og dog vor fælles veninde, Ragnhild, siddende sammenkrøben og grædende, og med glæde gjettede jeg straks, at hendes taarer gjaldt skuffelsen over ikke at faa komme med alle kammeraterne.

Før jeg fit noget sagt, raabte hun imod mig: „Na, ja, du kan nok se glad ud, men vi faar ikke komme med, havde I endda ogsaa været hjemme; men nu bliver vi ganske alene, Ingrid og jeg“, og saa begyndte hun at græde igjen.

Men nu var jeg ikke sen; jeg lagde min arm om hendes hals og munden tæt op til hendes øre og fortalte, at vi heller ikke fit lov til at være med paa den store tur; men at vi vilde have baade hende, Ingrid og de tre hos P's, Anna, Marie og Betty med op i vore bakker, og saa skulde vi bagefter have det saa morsomt, naar vi kom hjem til os om eftermiddagen. Vi skulde lege, vi skulde synge, og vi skulde faa tante til at tage fit morsomme ansigt paa og fortælle os baade ulbehistorier fra virkeligheden og troldehistorier fra eventyrlandet. Ragnhilds ansigt klarnede efterhaanden op, og tilsidst var det et eneste smil; dette maatte da vel hendes forældre tillade, ja, derom nærede vi ikke tvil.

Da alt var klappet og klart, gik det afsted hjem til os, hvor vi skulde mødes med de andre, hente vore kjætter og sige farvel

Skibsfar og hans smaa venner.

til far og mor. Far traf vi; men mor var gaaet bort; tænk, mor gaaet bort, hun, som næsten altid pleiede at være hjemme hele formiddagen. Det var ordentlig rart, at gaa uden at sige hende farvel og høre hendes: „Gud være med eder, hørn, og husk saa paa, at han er med og ser eder; vær derfor gode smaapiger, og kom friske og glade hjem igjen.“

Men tiden var knap, og vi for afsted, først gjennem gaderne et lidet stykke og saa op over bakkerne, snart paa veien, snart ved siden af den, snart igjen tvers over et sne-dækket jorde. Hvor friskt og deiligt det var!

Der saa vi gablen paa „Sommerstuen“ og skorstenspiiben med; men kjære, hvad kunde det være, det saa ud, som det røg af piiben. Na nei, det maatte være indbildning, maasse det kunde være frosttaagen, der tog sig saadan ud.

Vi steg høiere op og kom nærmere; jo det var sikkert, at det var røg. Hvor vi studsede! Tilslidst sagde lille Betty, den yngste af os alle: „Jeg tror nu, det maa være trolde, som tante fortalte om, for vi har jo nøglen, saa der maa være nogen, som er kommen ind uden at lukke op.“ Stakkels lille Betty, saa bange hun var for trolde; men vi større, der havde mere frygt for mennesker end for trolde, begyndte at tænke os alle slags muligheder og mere og mere at ræddeb; thi noget usedvanligt var det, og noget godt kunde det neppe betyde.

Skulde vi vende om, eller skulde vi være modige? Vi holdt raad en stund, ingen visste rigtig, hvad hun vilde, føret var saa friskende; men tænk, der kunde jo være tyve og røvere i huset. Vi skulde dog gaa lidt høiere op og saa age nedover.

Som sagt, saa gjort; men det gif saa prægtigt, at vi maatte prøve en gang til, og vi vobede os endda lidt høiere op og lidt nærmere til huset. Nu røg det stertere af piiben fra kjøkkenet og ganske lidt fra stuen. Rædde var vi, men mere nysgjerrige, det

var saa rart, at der skulde være lagt i baade komfuren og stueovnen midt om vinteren.

Ragnhild og jeg kunde ikke længer bare os, vi traf kjællerne — vore pilsnare kjællere — med op til verandatrappen, vendte dem, saa det snart kunde være gjort at kaste os paa dem og fare nedover bakkerne, hvis vi opdagede noget farligt, og saa — sneg vi os op til et af stuevinduerne, som vendte ud til verandaen.

Men end større blev vor forundring, da vi kigede ind og saa det store runde bord derinde dækket med en ren hvid dug, to store fade med hvedebrød staaende paa det og alle de hoide kopper, som vi pleiede at bruge om sommeren, ordnede, som om nogen skulde spise.

Vi glemte at være bange, men forundrede os og ønskede, at ogsaa vi kunde saa lidt af al den Herlighed. Vi havde vist staaet saadan i flere minutter, rent fortabte i bekvælsen, da vi endelig vattes ved, at kjøkkendøren derinde aabnedes, og ind traadte — vor egen kjære mor med en stor dampende kande i haanden.

Drømte vi, eller var det virkelighed? Oplevede vi selv et eventyr, rarere end alle dem, tante havde fortalt os om gode feer og saadant noget? De smaa kom nærmere, smittede af, at vi saa saa trygge ud; vi vinkede dem stille hen til os, og først da Betty udstødte et henrykkelsens udraab, blev mor alle de smaa skindkantede ansigter var, der var trykkede op til den nederste vinduesrude — saa optagen havde hun været af at dække for alle sine smaa gæster; thi at det var os, anretningen gjaldt, behøver jeg vel ikke at fortælle eder, mine smaa læsere. Hun saa smilende paa os og bad os gennem vinduet om at komme ind og gjøre os tilgode. Selv havde vi vel nøglen til hoveddøren; hun var kun smuttet ind ad kjøkkendøren for i al hemmelighed at gjøre alt istand, til vi kom.

Saa var hun da gaaet den lange vei fra

høen, havde haaret alt, hvad vi skulde trakteres med, tændt op i de kolde rum og gjort alt saa deilig istand for os. Hvor jeg stammede mig over min fornærmelse og surmulen, da det ikke blev os tilladt at tage ud alene paa den store tur, og hvor jeg i mit stille sind takkede Gud og mor, fordi de ikke havde handlet med os efter fortjeneste. Da fattede jeg iagen, som saa ofte før og saa ofte ogsaa siden, det forsat at blive en god pige, kjærlig og lydlig mod far og mor, der altid saa gjerne vil, at vi skal have det godt og nødig negtede os en fornøielse; men naar de stundom er nødte til at gjøre det, da gjør de det ene og alene, fordi de, som forstaar det saa meget bedre, skjønner, at det saadan er til vort bedste.

Vi var altsaa nu mors gæster; hun bad os meget formelt om at lægge reisetsiet af, saa blev vi placerede omkring bordet, hvor vi rigtig lod os chokoladen og hvedebrødet smage. Efter endt maaltid tog vi igjen fat med kjælkerne, „hilske“ paa solen, da den henved kl. 1 traadte klart frem paa himmelen, og da det led mod spisetid, gik det nedad mod høen, efter at vi først havde haaret sne ind, som mor smeltede til at vaske top- perne i, og dernæst — med store tanker om vor vigtighed — faaet lov til at hjælpe med at ordne alt.

Mor gik nu let nedad, da vi havde taget kurv og spand fra hende, og tilsidst fit vi hende til — tænk, hvilken fryd — at sætte sig paa den største kjælle og lade sig trække af Ragnhild og mig. Om det havde været en kasse med løst sammensat glastøj, kunde vi ikke have trukket mere forsigtig, og havde vi vel havt kostbarere last?

Ved skolen mødte far os og tog mor under armen; her begyndte høen, og vi maatte gaa pent og stille med vore kjælker hjem, hvor middagsmaden ventede os. I mørkningstimen fortalte da tante os mange rare ting, og da lampen blev tændt, samlede vi os omkring det store bord, vi største

med vore smaa jule-arbejder, de smaa med billedbøger, papir og blyanter.

Hvilken herlig dag! Vi var alle enige om, at vi intet havde tabt, men bundet meget ved at være for os selv under mors beskyttelse, og vi snakkede om, hvor villige vi næste gang vilde være til at rette os efter, hvad far og mor sagde, ikke alene for derved at opnaa større fornøielse; men for at vise dem, hvor glade vi var i dem, og hvor trygt vi stolede paa, at de vidste alt bedre end vi.

Naar jeg tænker paa denne fridag, ønsker jeg ofte, at mange smaa skolebørn maa have lignende hyggelige fridage og sætte lige saa stor pris paa dem hele dagen igjennem, som vi lærte at gjøre det efter først at maatte flamme os over vor daarlige utilfredshed.

Ørnemoderen.

(Med billede.)

In moders opofrende kjærlighed til sine børn — derom fortælles saa mange historier, og derpaa sees saa mange eksempler hver dag. Ogsaa billedet paa første side idag fortæller den samme historie. Her er det en ørnemoder, som trods de skarpe sabelhug kæmper for at befri sine kjære unger fra den driftige ransmand. Haardt smerter de dybe saar, og rundt om til alle kanter flyver fjærene efter hvert hug, men ørnemoder giver ikke tabt; det er dens unger, som er røvede, og da gjælder det liv eller død.

Ja, stor er en moders kjærlighed. Kunde blot ogsaa blandt menneskene de unge lære at paaskjønne en saadan kjærlighed! Sid disse linjer maatte minde vore unge læsere derom!

Baarterminen

ved Lutheran Normal School, Sioux Falls, begynder den 8de April og slutter den 25de Juni.

Da flere af de elever, som har været paa skolen i vinter, maa være hjemme i vaar, vil her være tilstrækkelig plads for alle, som melder sig for baarterminen. De, som ønsker at besøge skolen, bør melde sig straks. Om alt vedrørende skolen send efter cirkulære eller skriv til

A. Mikkelsen,

Lutheran Normal School, Sioux Falls, S. D.

Hvad vuggen fortalte.

En dag kom Lilli op paa Loftet. Her stod den vugge, hun havde ligget i, da hun var liden.

„Snille vugge,“ sagde Lilli, „fortæl mig noget om den tid, da jeg som libet barn laa i dit skjød. Jeg kan slet ikke selv huske noget fra den tid. Det er ganske, som om jeg skulde have sovet bort mine første leve-dage. Sig mig, hvad legte jeg for noget dagen igennem?“

Da sagde vuggen: „Sege kunde du dengang endnu slet ikke. Dine hænder var alt for smaa og kraftsløse, og du forstod dig ikke paa noget af, hvad man gav dig i hænderne. Men naar din snille mor kom hen og kysede og klappede dig, da smilte du.“

Lilli spurgte videre: „Men hvad snakkede jeg da om?“

„Snakke kunde du slet ikke,“ svarede vuggen, „du kunde bare le og græde. Du skulde blot vide, hvor glad din mor blev, da du første gang saa hende i øinene og smilte. Hun raabte baade paa din far og bror og paa kofkepigen, at de maatte komme ind og se paa, at du smilte. Du har grædt meget.

Men saa ofte du græd, kom straks din moder springende og begyndte at vugge dig eller gav dig at drikke eller tog dig paa sin arm. Mange hundrede gange har du med dit skrig vækket hende midt om natten. Og da stod hun altid straks op og saa efter, om der var noget iveien med dig. Men var du syg, gif hun ofte slet ikke tilfængs, men satte sig ved siden af vuggen og vaagede hele natten. Undertiden var hun saa søvrig, at hun maatte gnide sig i øinene for ikke at sovne. Saa glad hun var i dig.“

„Å, den snille mor!“ udbød Lilli, „men sig mig nu, hvad tænkte jeg paa hele dagen igennem, dengang jeg endnu ikke kunde snakke?“

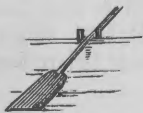
„Du tænkte endnu slet ikke,“ svarede vuggen, „du følte kun, naar du var sulsten eller tørst, og da begyndte du straks at strige. Men saa tænkte din mor desto mere, naar hun sad ved siden af dig og betragtede dit lille ansigt, medens du sov. Hun tænkte da: „Å, naar blot min kjære Lilli kunde blive et godt, fromt barn, et godt, fromt menneske, som den gode Gud kan have glæde af. Da vil jeg let glemme al den sorg og møie, som det vil komme til at koste mig at opdrage hende. Kjære Gud, lad mig opleve denne glæde.““

Oplæsning paa billedgaaden i nr. 12.

Eiendomspronomen.

Billedgaade.

M

ne

bl

G

F

deaff

v

te

S

vle